

„Szívből jövő, romantikus
és úttörő. Ez a könyv
életeket fog menteni!”

– Becky Albertalli, bestsellerszerző

I WISH
a legjobbakat
YOU
kívánom
ALL THE
neked
BEST

fine
selection

MASON DEAVER

MASON DEEVER

I WISH
a legjobbakat
YOU
kívánom
ALL THE
neked
BEST

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

Robinnak, aki már a kezdetektől fogva mellettem állt.

EGY

– BEN, ÉDESEM, JÓL ÉRZED MAGAD?

Anya elem tolja a tányért, amin a vacsorám nagy része érintetlen. Talán egy-két falatot ehettem, mielőtt begörcsölt a gyomrom. Az a kevéske étvágyam is elszállt, ami volt.

– Persze, minden oké – mondom neki. Mindig egyszerűbb, ha ezt teszem. Jobb, mintha elővenné a lázmérőt és mindenféle gyógyszeres dobozt a szekrényből. – Csak sok minden jár a fejemben.

Hát... nem hazudtam *teljesen*.

– A sulif? – kérdezi apa. Bólintok. – Ugye nem maradsz le?

– Nem, csak sok minden történik. – Ismét nem kamuzok. Az hazugság, ha elhallgatok bizonyos információkat?

– Nos... – kezdi anya. – Amíg a jegyeid nem romlanak... Mikorra várható a bizonyítványod?

– Jövő hétre.

Mindenből ötöst kapok, kivéve irodalomból, amiért valószínűleg kiérdemlem majd, hogy „nem vagyunk dühösek, csak csalódtunk”.

– Biztos vagy benne, hogy jól érzed magad? A hőmérséklet-változások téged mindig megviselnek. – Anya visszasétál hozzám, és kisöpri a hajam a homlokomból. – Egy kicsit melegnek érzem...

– Minden oké – rázom le magamról a kezét. – Becsszó. Csak elfáradtam.

Úgy tűnik, ez elég is neki, mert kapok tőle egy félmosolyt.

– Hát, rendben. – Ellép, de végig engem bámul. – Be kéne ütemoznünk egy hajvágást. Hátraléggé megnőtt a hajad.

– Oké. – Kortyolok egy kis vizet, hogy elfoglaljam magam valamivel. – Mondtam már, hogy Gabby Danielsnek le kellett mondania a művészeti klub elnöki posztjáról?

– Nem. Mi történt? – kérdezi anya.

– Egy csomó másik sulis klubban is ott van, szerintem besokallt. De ez azt jelenti, hogy átvehetem a helyét.

– Ó, édesem, ez remek! – száll felém anya hangja a mosogató felől, ahol előblíti a tányérokat, mielőtt a mosogatógépbbe tenné őket. – És kell majd valami pluszt csinálnod a klubban?

– Főleg rendezvényeket és kirándulásokat kell szerveznem. A korábbi találkozókra már helyettesítettem Gabbyt, szóval nem lesz sok különbség.

– És biztos, hogy ez nem rontja le majd az eredményeidet? – gúnyolódik apa. – Emlékezz a megállapodásunkra: ha romlanak a jegyeid, ki kell lépned!

– Igen, uram. – Könnyű nyomást érzek a fejemben, mint ha valami egyre jobban szorítana belülről. Anyára nézek abban a reményben, hogy megszólal, de nem tesz semmit. Csak a padlót bámulja, mint mindig, amikor apa így viselkedik. – Tisztában vagyok vele.

Apa sóhajt, aztán bemegy a tévésobába, én meg felkapom az utolsó tányért is az asztalról, hogy a pulthoz vigyem, mielőtt bedoboznám a maradék ételt.

– Köszönöm, édesem. – Anya fel sem néz a mosogatóból.

– Semmiség. Mi volt a munkában?

– Ó, tudod te azt – vonja meg a vállát. – Dr. Jameson állandóan rám bízta a papírmunkát ahelyett, hogy megcsinálná.

– Ő? A saját munkáját? – cukkolom. – Miket képzelsz!

– Ugye? – kuncog anya, és tágra nyílt szemmel néz rám. – Esküszöm, egyszer nagyon le fogom szidni!

– Nem te mondogatod nekem, hogy soha ne égesd fel magad mögött a hidakat?

– Igen, ez igaz, de kettőnk közül én vagyok a felnőtt, így bármit megtehetek – kuncog magában anya, ahogy elpakolja az edényeket.

– Szóval, hogy telt a napod?

– Semmi extra. Rajzoltam kicsit, és dolgoztam néhány projekten, ami a szünet utánra kell majd. Semmi izgalmas.

Újra visszatartom az információkat...

A napom nagyrészt abból állt, hogy totálisan beparáztam attól, amire készülök, aztán újraneztem pár YouTube-videót arról, hogy mások hogyan estek túl ugyanezen. Újraolvastam Mariam régi üzeneteit is, és majdnem kihánytam a mogyoróvajas szendvicset, amit ebédre kentem magamnak.

Tudod, csak a tipikus hétköznapi dolgok.

Anya már az utolsó edényeket teszi a szárítóra, miközben a dobozt a hűtőbe rakom.

– Biztosan jól vagy? Nem ettél semmi furcsát? – Anya már megint a homlokomat tapogatná, de sikerül kitérnem.

– Rendben vagyok. Tényleg.

Hazug.

– Ha te mondd. – Anya gondosan összehajtogatja a konyharuhát a mosogató mellett. – Még mindig áll a filmezés?

– Naná, egy perc, és ott vagyok.

– Talán a kisfiam most nem erőlteti, hogy huszadjára is a *Reszketek, betörők!*-et nézzük – motyogja anya, leginkább magának.

– Ez egy klasszikus – húzom őt, mire rám mosolyog, és felkap egy tasak borsmentás csokit, amit pár napja készített, aztán eltűnik a nappaliban.

Amint magamra hagy, a mosogató fölé hajolok, megtámaszkodom, hátha visszajön a vacsorám. Meg tudom csinálni, rendben lesznek. Minden rendbe fog jönni, és egészen biztos, hogy helyes tettekre készülök. Ismerem a szüleimet, és ők is engem. Megérdemlik, hogy tudják rólam az igazságot.

És el akarom nekik mondani. Nagyon-nagyon.

Tehát pontosan ezt fogom tenni.

– Ben, hozd nekem ide a popcorn! – kiáltja apa a tévészobából, amitől megint megfeszülök. Felkapom a pultról a hatalmas tálat, azt a típust, amiben négy különböző ízű pattogatott kukorica is van, amit apa minden karácsonyra megvesz. Becsoszogok a szobába, bár olyan, mintha ólomból lenne a lábam.

Itt még mindig minden úgy néz ki, mintha karácsony lenne. Anyával egyetértünk abban, hogy az emberek közel sem értékelik eléggé az ünnepet, ezért anya hajlamos arra, hogy az év első napjáig meghagyja a karácsonyfát és az ünnepi dekorációt. Nem vagyok benne biztos, hogy más családok miként csinálják, de anya berögződései közül nekem ez a kedvencem.

Anya már eldöntötte, hogy az esti film a *Mi a manó?* lesz, csak-hogy nekünk nincs meg, így az én felelősségem, hogy találjak egy helyet online, ahonnan ki tudjuk kölcsönözni.

– Legközelebb megnézhetjük a *Karácsonyi vakációt*. – Apa már rágcsálja a popcorn.

Egy kis keresgélés után megtalálom a filmet, beírom anya hitelkártyaadatait, és elhelyezkedem. Különös. Általában halálosan szeretem ezt a filmet, na de ma este? Már-már irritál. De nem hiszem, hogy ez a film hibája. Kényelmetlenül érzem magam, bárhog is mozgolódom. Olyan, mintha valahogy el akarnék menekülni a saját testemből.

A film eljut ahhoz a fura jelenethez, ahol Will Ferrell karaktere együtt énekel Zooey Deschanellel, miközben ő zuhanyozik. Vágom, hogy Will karaktere naiv, vagy mi a fene, de akkor is kiráz tőle a hideg.

– Ez aztán a nő – kuncog apa, és bekap egy újabb marék csokival borított pattogatott kukoricát. – Nem igaz, Ben?

– Naná. – Igyekszem úgy tenni, mintha benne lennék a játékban, még ha ez nem is állhatna távolabb a valóságtól. Vajon átlátnak valaha az álcát? Megfordult valaha a fejükben, hogy más vagyok, mint a tökéletes fiú, akit elképzelték?

Nem szeretek hazudni apának. Se anyának. Tulajdonképpen hazugságban élek, mert nem igazán ismernek engem.

És ez az, amire ma este próbáltam felkészülni, vagy igazából az elmúlt hetekben. Ezért nincs étvágyam, ez az oka, hogy nem tudtam koncentrálni az iskolában. A karácsonyi szünet csigalassúsággal telik, mert megígértem magamnak, hogy a szünet alatt mindenképpen színt vallok. A ma estét megfelelőnek érzem, még ha nem is igazán tudom megmagyarázni, miért. Talán mágikus karácsonyi mámorban vagyok. Csak az ünnep lehet az oka.

Kár, hogy nem érzem magam túl vidámnak. Talán fel kellett volna vennem valamilyen „melegebb” ruhát, hogy feldobjam a hangulatot...

Ekkor egy reklám csendül fel, egy autógyártó cég akciót hirdet az ünnep alkalmából, és a szemem sarkából látom, ahogy apám a fejét csóválja.

– Ez így nem helyes – mormogja.

Mariam már vagy fél tucatszor rámutatott, hogy csak ki kell várnom a megfelelő pillanatot, az éjszaka egy pontját, amikor mindenki jól érzi magát.

Mariam azt hajtogatta nekem, hogy minden rendben lesz. Amint végre lekerül ez a hatalmas teher a vállamról, jobban érzem majd magam, ők pedig tisztelettel fogadják majd a mondandóm.

Minden rendben lesz.

Folyton azt mondogatom magamnak, hogy *most* eljött a megfelelő pillanat. Újra és újra, miközben nézzük a filmet, és jönnek-mennek a reklámszünetek. De minden egyes alkalommal, amikor kinyitom a szám, a szavak cserben hagynak, nem tudom kierőszakolni őket magamból.

Nem kellene félnem, de valamiért mégis rettegek, bármennyire is próbálom meggyőzni magam arról, hogy ne tegyem.

Nem tudok túllendülni ezen az érzésen. Talán ez egy ómen. Egy jel, hogy engedjem el az egészet. De *nem tehetem*. Nem tudom megmagyarázni, miért, csak belül érzem. És minden félelem dacára tényleg hiszem, hogy minden rendben lesz.

Giccses, de kivárom a film végét, amikorra mindenki összejön és boldog, és anya már mosolyog. Apa közömbösnek tűnik, de ő nagyjából mindig így fest.

Eljött az idő. A zsigereimben érzem.

– Szóval, van egy dolog, amiről szerettem volna beszélni veletek
– mondom száraz hangon.

– Oké. – Anya hátradől a kanapén, maga alá húzza a lábát, és az állát megtámasztja a tenyerén. – Mi a helyzet? – Apa a távirányítóért nyúl, és lehalkítja a tévét.

– Én...

Meg tudom csinálni. Csak lélegeznem kell.

Összeszorul a gyomrom, mintha valami újra és újra összenyomna belülről, és nem fog engedni, amíg a végére nem érek. Amíg mindent fel nem fedek, és szabaddá nem válok.

– El kell mondanom nektek valamit.

Apa már rám néz.

Eljött az idő.

Egy cseppet vicces, hogy igazából írtam magamnak egy forgatókönyvet. Wordben mindent lepötyögtem, hogy ne maradjon ki semmi fontos, de mostanra teljesen elfelejtettem az egészet. Mint ha valaki kitörölte volna a fejemből. Talán így a legjobb, talán így lehetek velük a leginkább őszinte. Talán segít, ha engedem, hogy *belülről* jöjjön, és ne a begyakorolt változatot adjam elő. Talán így lesz a legjobb.

Szépen, lassan megnyílok nekik.

Először szétárad bennem a megkönnyebbülés, tényleg érzem, ahogy megnyugszom.

Bárcsak tovább tartana ez az érzés...

KETTŐ

– **KÉRLEK, VEDD FEL! KÉRLEK, VEDD FEL!** – suttogom a fizetőszalag fonba, az éjszaka csípős levegőjét lélegezve, miközben a karácsonyi fényeket bámulom, amelyek még mindig a kirakatokban lógnak, holott már szilveszter van.

Csak egy óra. Mindössze ennyi kellett ahhoz, hogy az életem teljesen összeomoljon körülöttem. Erre most itt vagyok, a belvárosban kóválygok cipő nélkül, és a nővéremet próbálom elérni, akit nem-hogy egy évtizede nem láttam, de még csak nem is beszéltem vele.

– Igen? – Hannah hangja fáradtnak hangzik, pedig még nincs olyan késő. Legalábbis azt hiszem, mert nincs órám, és a telefonom az otthoni éjjeliszekrényemen van a töltőn, mert gáz az aksija.

– Hannah, én vagyok.

– Ki beszél?

– Én – suttogom. Hát persze. Nem ismerheti fel a hangomat. Már nem. A pokolba is, valószínűleg fel sem ismerne.

– Ben.

A vonal végéről különös zajt hallok.

– Ben? Mit...

A szavába vágok.

– El tudsz jönni értem?

– Micsoda? Miért? Mi folyik itt?

– Hannah... – Körbenézek. A járda teljesen üres, valószínűleg az egyre zordabb hőmérsékletnek köszönhetően. Mindenki otthon van, ahol minden szép és meleg, nekem pedig lassan lefagynak a lábujjaim, és mindent elkövetek, hogy ne remegjek az éles szellőkésektől.

– Ben, hallasz? Hol vagy most?

– A Twin Hill Pizza előtt. – A kezemet a hónom alá dugom, és próbálom a telefont az arcom és a vállam között egyensúlyozni. A vonal végén zizegés hallatszik, és valaki más hangját is felfedezni vélem.

– Mi a fenét csinálsz te ott? Fagy odakint!

– Anya és apa kidobott otthonról.

A vonal elnémul, és egy pillanatra elkap az érzés, hogy a hívás figyelmeztetés nélkül megszakadt. Ó, Istenem, nem tudom, hogy másodszor is sikerül-e telefonálnom.

– Mi van? – A hangja szinte érzelemmentesnek tűnik, mint amikor igazán, elképesztően dühös. Általában apával szemben használta, amikor nem is volt rá oka. – Miért tennének ilyet?

– Csak el tudnál jönni értem, kérlek? – Próbálok az ujjaimon keresztül lélegezni. – Én csak... Később mindent elmagyarázok.

– Igen, persze. Csak várj meg! Rendben?

– Elmegyek az utca végén lévő Walgreensbe. – Az élnkpiros feliratot innen is látom, csak egy háztömbnyi a távolság. Megadom Hannah-nak a címet, és figyelmesen hallgatom, hogy mi történik a háttérben.

– Rendben. Amint tudok, ott leszek.

A nővérem Raleigh-ban lakik, ez legalább egyórás út kocsival, talán negyvenöt perc, ha siet. Szóval, egy darabig biztosan várakozni fogok.

Legalább a drogériában úgy tűnik, senkit sem érdekel, hogy a két alapvető szabályuk egyikét megszegtem, mert cipő nélkül vagyok bent. A pénztáros a pult mögül fel sem néz, amikor az üzlet legtávolabbi sarkába kanyarodom, és helyet foglalok a gyógyszerári váróhelyiség melletti székek egyikén.

Fáj a lábam, a zoknimon máris van egy lyuk. Lehúzom a mocskos, átázott zoknit a lábamról, és dörzsölni kezdem a megdermedt bőrömet. Remélem, legalább a vérkeringésem helyreáll. Egyik lábujjam sem kékült el, úgyhogy ezt jó jelnek veszem.

Először fel sem tűnik, hogy sírok. Talán azért, mert az arcomat már így is szétszabdalta a hideg szél odakint. Vagy csak azért, mert mielőtt telefonáltam volna, az elmúlt két órát sírással töltöttem. A látásom elmosódik, ahogy újra elsírom magam, és a csupasz lábamat bámulom. Igyekszem letörölni a könnyeim, de a szemem alatti bőrt iszonyúan kicsípte a hideg.

Jézusom! Egy kibaszott katasztrófa vagyok.

Az idefelé vezető úton zsibbadtnak éreztem magam, miközben próbáltam talpon maradni, és eljutni az egyetlen helyre, ahol tudtam, hogy van telefonfülke. A suliban mindenki azzal viccelődött, hogy az országban ez az utolsó ilyen, hiszen kinek lenne ma már szüksége telefonfülkére... Igaz?

Összezárom a térdem, és próbálok csendben maradni. Ha az alkalmazottak egyike észre is vesz, nem adja jelét.

– *Takarodj a házamból!*

Nem is tudtam, hogy apa úgy is tud rám nézni, ahogy akkor tettem. Félelmetes volt.

Az elején minden nyugodt volt. Majdnem mintha tényleg meg akartak volna hallgatni. Engedték, hogy végigmondjam. Anya a nyaklancán lévő keresztet szorongatta, ezt még a nagytól kapta, amikor hétéves volt.

Apa szólalt meg először.

– *Fiam, ez egy klassz poén volt.*

De ahogy mondta, elárulta, hogy nem találta viccesnek. A hangja lapossá vált, mintha nem lennének érzelmei.

– *Apa...*

– *Vissza kellene szívnod* – tette hozzá, és úgy csinált, mintha semmi sem történt volna. Mintha a beszélgetésünk egy porszem lenne csupán, amit bármikor el tud tüntetni.

De ez nem olyan. És még ha lehetséges is lenne, akkor sem akarám. Legalábbis, azt hiszem...

– *Anya.* – A pillantását kerestem, de ő hol rám, hol apára nézett, és nem szólt semmit. – *Kérlek...*

Továbbra is hallgatott, apa pedig egyre dühösebb lett. Ő igazából soha nem kiabált velem. Apa hangja ijesztően nyugodt volt, ahogy ott ültünk.

– *Te a fiunk vagy, Ben. Ennek semmi értelme.*

– *Apa, én...*

– *Tűnj el a házamból! Takarodj!*

– *Hogy mi?*

– *Hallottad, amit mondtam.*

– *Kérlek, ne csináljátok ezt!* – könyörögtem mindkettőjüknek.

Apa az ajtóhoz rángatott, anya követte őt. Én csak kérleltem és könyörögtem, de nem hatotta meg őket.

– *Anya! Kérlek!*

– *Isten nem ezt szánja neked, Ben.*

Kértem, hogy ne mondjon ilyet, és akkor eredtek el a könnyeim. De úgy tűnt, ez nem elég. Bezárult mögöttem az ajtó, és csak arra vágytam, hogy beengedjenek. Azt akartam, hogy ez csak egy kegyetlen tréfa legyen, amit később majd meg tudok bocsátani nekik. Megragadtam a kilincset, de bezárták, még a hamis kő alá rejtett pótkulcs sem működött, mert behúzták a reteszt.

Megmerevedek, hogy ne ringatózzak előre-hátra a kemény széken. Remélem, Hannah megtalál.

Mitévő lehetek most? A szüleim már nem engednek vissza, de visszamennék egyáltalán? Vajon Hannah tudna válaszokkal szolgálni? Azt sem tudom, mi a fenét mondhatnék neki, hogy egyáltalán tudna-e nekem segíteni. Istenem! Mi van, ha ő is ugyanolyan rossz, mint anya és apa? De ő nem lehet olyan, ugye?

Bárcsak befogtam volna a pofámat...

Nem akarok rosszat hinni a nővéremről, de mégiscsak eltelt tíz év. Azóta nem beszéltünk, hogy leérettségizett, és magamra hagyott velük. Mostanra akár teljesen más ember is lehet, az a fajta, aki gyűlöli a hozzám hasonlókat. Bár, azt gondoltam, hogy talán anya és apa sem olyan.

– Ben? – Megrezzenek a hangra, de nem merek felnézni. – Benji?
– Olyan rég volt már, hogy bárki így szólított. – Menjünk.

Hihetetlennek tűnik, hogy Hannah máris itt legyen, de ki tudja...

– Hannah? – motyogom a kérdést. Elszorul a torkom, mintha te le lenne valamivel. Kemény és szúrós.

– Menjünk. Ez a te zoknid, ugye? – Óvatosan veszi fel az őket. Az undor az arcán megalázó. Bólintok.

– Elszakadt.

– És vizes is. – Összegömbölyíti őket, és a táskájába dobja. – Menjünk haza.

Megrázom a fejem.

– Nem akarok.

Úgy érzem magam ettől, mint egy gyerek, de a gondolat, hogy visszamenjek... Nem vagyok rá képes.

– A lakásomra gondoltam. Gyerünk. – Hannah a karom alá teszi a kezét, és segít felkelni. Úgy tippelem, hogy már egy órája csak ülhetek, mert amint felállok, a vér újra megindul a lábam felé, ami megtelik azzal a statikus, zibbasztó érzéssel, amit utálok. Lassan sétálunk ki, minden egyes lépést megérzek a testemben. Csendben imádkozom, hogy a pénztárosok találjanak valamilyen elfoglaltságot, bármit, csak ne vegyenek észre minket.

Hannah kocsijának motorja még mindig jár, hála az égnek. Besegít az anyósülésre, becsatolja a biztonsági övemet, és átsiet a volánhoz.

– Előre be kellett volna kapcsolnom az ülésmelegítőt. Ne haragudj!

Legalább az autó meleg.

– Jól érzed magad? – Hannah hátramenetbe kapcsolja a kocsit, és miközben kitolat a parkolóból, közöttem és a hátsó szélvédő között változtatja a tekintetét.

– Aha – mondom, bár a lehető legtávolabb állok attól, hogy jól legyek. Mi a faszt kellene most tennem? Mindennek... vége.

– Éhes vagy?

Nem felelek. Mintha itt se lennék. Anya csirkét csinált vacsira, de mivel már hetek, sőt hónapok óta azt terveztem, hogy előállok az igazsággal, egész nap úgy kavargott a gyomrom, hogy tudtam, bármit is tesz elém, nem fogok tudni enni belőle. Még most, üres gyomorral sincs étvágyam, az étel gondolatától is öklendeznék.

– Ben? – Hanna újra kimondja a nevem, csakhogy ezúttal olyan érzés, mintha ezer mérföld távolságból hallanám. Aztán eljut hozzám a mormolása. – Beviszlek a kórházba.

– Ne! – megragadom a karját, mintha ezzel megakadályozhatnám, hogy megforduljon. – Esküszöm, hogy jól vagyok!

– Benji.

– Csak menjünk hozzád. Kérlek!

Ugyanolyan árnyalatú barna szemmel néz rám, mint amilyen nekem is van, amit mindketten apától örököltünk.

– Rendben. – Talál egy kanyarodó sávot, az irányjelző kattog az autó néma csendjében. – Nem akarsz beszélni róla, ugye?

Megrázom a fejem.

– Most nem.

– Jól van... Próbálj meg pihenni. Felébresztelek, amint odaérünk.

Nem beszélünk utazás közben, csak a rádióból szólnak halkán a slágerlistás dalok. Próbálok aludni, vagy csak lecsillapítani az elmém, és nem gondolni arra, amit tettem. De mindez lehetetlen, mert ki mondtam azt a három kis szót.

– *Nem bináris vagyok.*

Anya és apa pár másodpercig csak szótlanul meredt maga elé. Apa reagált először, és magyarázatot kért. Jogosnak tűnt, talán még jó jelnek is.

Apa a B betűs szót használta, és ez olyan volt, mintha pofon vágott volna. Sose hallottam még tőle ezt a szót. Ez volt az a pillanat, amikor a gyomrom összeugrott. Próbáltam elmagyarázni a különbségeket, hogy mit jelent nem binárisnak lenni, de minél jobban beszélni próbáltam, annál inkább csak sírni akartam. Aztán kezdődött a kiabálás, és minden olyan gyorsan történt, hogy elakadtak bennem a szavak, és nem tudtam felfogni azt sem, amit ők mondtak.

– *El kell menned* – mutatott apa egyenesen rám.

– Ben?

Egy ponton elaludhattam, mert nehéznek érzem a szemem, a szám nyálkás és undi, a végtagjaim pedig merevek.

– Megjöttünk.

Leparkol, de a motort még bekapcsolva hagyja, hogy a szellőzők továbbra is ontsák ránk a forró levegőt.

A házat bámulom, a barna tégláit és a zöld burkolatát. Láttam már korábban is, igaz, soha nem éjszaka, csak a közösségi médiában lévő képeken. Ez volt az egyetlen módja, hogy nyomon tudjam követni, mi történik Hannah életében.

– Alhatsz a vendégszobában, oké?

Bólintok, és követem őt a garázson keresztül, de a talpam újra megdermed, amikor ismét hideg éri. Hannah gyorsan kinyitja az ajtót, és felvezet a lépcsőn, majd felkapcsolja a vendégszobában a villanyt.

– A fürdőszoba a folyosó túloldalán, ha le akarnál zuhanyozni.

A hálószobát bámulom, van itt egy hatalmas franciaágy rengeteg párnával. Határozottan szebb, mint az otthoni szobám, de sokkal üresebb is. Nincsenek képek a falakon vagy kis díszek a komódon.

– Tessék. – Hannah visszahajtja a szekrény tükrös ajtaját, és felkap egy halom takarót. – Aludj egy kicsit, reggel pedig majd kiagyalunk valamit, rendben?

Ismét bólintok, és csak az ágyra függesztem a tekintetem. Hannah úgy néz ki, mintha még hozzá akarna tenni valamit, netán megölelni, vagy azt mondani, hogy minden rendben lesz, de egyiket sem teszi, mert gondolom ő is tudja, hogy már soha nem lesz minden rendben.

A nővérem becsukja maga mögött az ajtót, még üresebbé téve így a szobát. Bokszerig vetkőzöm, visszahúzom a lepedőt, és bemászom

a puha, használaton kívüli ágyba. Forgolódom, de néhány perc után egyértelművé válik, hogy ma éjjel nem fogok aludni. Akárhányszor lehunyom a szemem, csak az ő arcukat látom magam előtt. Olyan élénk, annyira valós, ahogy itt vannak előttem, és kiabálnak, de amikor kinyitom a szemem, nincs más, csak a hálószoza sötét magánya.

Az éjjeliszekrényen lévő távirányítóért nyúlok, kapcsolgatni kezdek a csatornák között, majd megakad a szemem az *Öreglányok* ismétlésén. Mert nem lehetek egyedül. Különösen ma este nem.

Köszönöm, hogy most a barátom vagy, Betty White.

HÁROM

A TEGNAP TÉNYLEG MEGTÖRTÉNT.

Kell néhány perc, mire felfogom, hogy nem valamilyen szuper valóságos rémálom, lázálom, vagy valami ilyesmi volt, hanem maga a valóság.

Előbújtam a szüleimnek, ők pedig kidobtak otthonról.

Ha belegondolok, eléggé hülyeség volt azt gondolni, hogy minden jól megy majd. Mégis elhitttem. Belelovalltam magam, hogy ha nincsenek közöttünk titkok, akkor lehetünk még egy boldog család. Hogy tényleg *önmagam* lehetek. Igazán tudhattam volna.

És most mindennek vége.

Mindennek.

Nem is tudom, hogy sírjak, üvöltsek, vagy egyszerre mindkettőt. Úgy érzem, hogy már mindkettőből épp elég kijutott, másrésről pedig bennem van a készlet, hogy egyiket se hagyjam abba. Valamikor ki kell másznom ebből az ágyból, és össze kell szednem magam, de most csak ez a négy fal van, és az ágy. A hálósobában kívül nem létezik semmi más, és ez teljesen rendben van így.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Még mindig nem tudom felfogni az egészet – hallom Hannah hangját visszhangozni a házban, ahogy lefelé tartok a lépcsőn. Csak eddig tudtam a saját kis világomban maradni.

– Csak úgy felhívott egy nyilvános telefonról? – Ezt a hangot nem ismerem fel, de mély és durva. Gondolom, a nővérem férje lehet az. Thomas?

A Facebookon nem lehet túl sok mindent megtudni valakiről anélkül, hogy ténylegesen az ismerőse lennél. Valószínűleg kicsit gázul hangzik, de nem kockáztathattam meg, hogy anya és apa lássák a profilomon, hogy Hannah Waller ott van az ismerőseim között.

– Amikor odakint kibaszott mínuszok voltak! – Hannah olyan erősen vágott valamit a mosogatóba, hogy azt hiszem, eltört, bármi is volt az. Megdörzsölöm a szemem, nem tudom, mennyi lehet az idő. Vajon merre lehet a konyha?

– Hannah? – szólítom meg, miközben körbepillantok a képekkel teli folyosón.

Párat felismerek a Facebookról. Némelyik úgy néz ki, mintha az esküvőjükön készült volna, másokon pedig Thomasszal egy hajón vannak. Boldognak tűnnek együtt.

A folyosó végén lévő ajtó kinyílik, és Hannah lép át rajta egy túlmeretezett pulóverben és egy sötét farmerben.

– Jó reggelt! – Rám mosolyog, és keresztbe fonja a karját.

– Neked is. – Végigsimítok a hajamon, próbálom rendbe szedni a göndör fürtjeim.

– Csináltunk reggelit. – Átvezet a lengőajtón a konyhába. A fehér fickó a képekről ott ül az asztalnál, az üres tányérját oldalra tolja.